

KRIMI DEKAMERON

ANEB PŘÍPADY Z DOBY
NORMALIZACE, KTERÉ
SE NIKDY NEDOSTALY
PŘED SOUD

JAN KUČERA

Jan KUČERA

KRIMI DEKAMERON

**aneb, případy z doby normalizace, které
se nikdy nedostaly před soud**

Copyright

Autor: Jan Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-478-4 (ePub)

978-80-7512-479-1 (mobipocket)

978-80-7512-480-7 (pdf)

KRIMI DEKAMERON 2

ÚVOD	5
1/ PRVNÍ PŘÍPAD	7
2/ PŘEDNÁŠKA VE ŠKOLE	10
3/ BOŽÍ TREST!.....	16
4/ SPLNĚNÝ SEN	20
5/ CO OČI NEVIDÍ, TO LIDÉ NEŘEŠÍ	26
6/ PIONÝRŠTÍ VEDOUcí.....	30
7/ VÝPRAVČÍ MÁ ČERVENOU ČEPICI	34
8/ ROZVODOVÝ PRÁVNÍK.....	38
9/ VESNICKÁ TANCOVAČKA	42
10/ „PROSÍM, ZATKNĚTE MĚ, JSEM VRAH!“	47
11/ SODOMITKA.....	50
12/ OSVOJENÍ: ŠTĚSTÍ NEBO TREST?	53
13/ ŠTĚDRÝ DEN	59
14/ TAJEMSTVÍ LZE VYUŽÍT I ZNEUŽÍT	62
15/ TAK JO, DNES NAPOSLEDY A KONEC!	68
16/ VOJNA PROVĚŘILA KAŽDÝ VZTAH.....	73
17/ SPARTAKIÁDA 1980 POHLEDEM POLICISTY	77
18/ NYMFOMANKA.....	80
19/ ZNÁSILNĚNÍ, PORUŠENÍ DOMOVNÍ SVOBODY, NEBO JEN PŘESTUPEK?	89
DOSLOV.....	98
UPOUTÁVKA	99
OD STEJNÉHO AUTORA V NAŠEM NAKLADATELSTVÍ VYŠLO:.....	100

ÚVOD

Všichni jsme četli a v různých seriálech viděli práci četníků a policistů v době první republiky a také po sametové revoluci. Ale i v tak zvaných normalizačních letech po roce 1970 u nás dvacet let existovala policie. Pravda, v té době se policie jmenovala Veřejná bezpečnost, ale kdo chtěl tuto práci dělat, tak si název ani dobu moc vybírat nemohl.

Vzhledem k tomu, že komunisté v letech 1945-1950 prakticky vyměnili celý tehdejší bezpečnostní aparát, staré četníky a policisty nahradili novými příslušníky SNB (Sbor národní bezpečnosti), došlo po roce 1970 ke generační výměně, kterou ještě urychlilo propouštění těch příslušníků VB, kteří v letech 68-69 tak zvaně zaváhali a šli s lidem proti normalizované KSČ, a byli tudíž jako nespolehliví postupně propouštěni do civilu.

V sedmdesátých letech došlo k masivnímu náboru nových policistů do řad SNB a jedním z přijatých jsem byl i já. Po dvou letech náhradní vojenské služby a policejní školy dostali skoro všichni umístěnky do Prahy. Jen dva jsme odešli na oddělení VB mimo Prahu, na venkov.

Už se psal rok 1972 a rozjela se naplno normalizace celé společnosti. Já se ocitl, jako rodilý Pražák zvyklý být vždy v centru dění, na malém městě, kde se čas i životy lidí odvíjely tak nějak pomaleji a klidněji nežli v samotné velké Praze.

Byli tam jiní lidé nežli v Praze, kde si před příslušníkem VB lidé div neodplivovali, mající v paměti jejich zákroky v roce 1969 v centru Prahy proti demonstrantům. Tady to bylo jiné a já jim za to byl neskonale vděčný.

Byl jsem na svou práci hrdý, tak jako tisíce jiných příslušníků VB, a s hrdostí jsem nosil na brigádýrce státní znak „Českého lva“, i když mu v té době vyměnili královskou korunku za rudou hvězdou, ale taková byla bohužel doba.

Na oddělení dosluhovali tři staří pardálové, šéf počítal dny do důchodu, druhý čekal na termín svého vyhazovu za své selhání v krizovém roce 68 (nosil na uniformě trikoloru) a třetí čekal na termín svého nástupu na policejní školu. My dva nováčkové jsme byli mladí, štíhlí, o dvacet až pětadvacet cm vyšší jak naši o dvě generace starší kolegové. Jeden černovlasý a druhý blondák. Tehdy jsem začal chápat to, co mi říkala maminka o dvojím suknu. Jsou dívky i ženy, kterým se budou vždy líbit chlapi v uniformě, a já ji na sobě každý den měl!

Nadporučík čekající za svůj „těžký přestupek“, nošení trikolory na uniformě, na civil začínal v roce 1945. Sloužil se starými prvorepublikovými četníky a první nás upozornil na podobnost našich zelených uniforem s původními četnickými. Vyprávěl nám spoustu příběhů ze svých začátků, kdy měli na stanici dva jízdní koně a tři kola.

Vzpomínal, kolik se nakosil a nasušil sena pro ty koně a jak se četníci neradi převlékali do nových uniforem SNB, protože cítili, že je stejně brzy svléknou, což se jim také stalo. Také vyprávěl, jak vesele bývali uvítáni nováčkové vykonstruovanými případy. To jsem začal stříhat ušima, ale své obavy jsem brzy ke své škodě zapomněl.

1/ PRVNÍ PŘÍPAD

Už jsem do práce mimo Prahu jezdil asi týden vlakem. Na ramenou jsem měl stejnou dobu už druhou stříbrnou hvězdičku, která mne opravňovala k oslovení strážmistr. Ale jaké to bylo zklamání, když mne všichni oslovovali: „Pane vrchní!“ Připadal jsem si nejdříve jako nějaký číšník, dokud mi to starší kolega nevysvětlil. U četnictva byl vrchní strážmistr většinou velitelem stanice, tudíž to byla hodnost a oslovení, o kterém všichni prvorepublikoví četníci snili. U armády a později u SNB odpovídala hodnost vrchní strážmistr hodnosti poručík! No a lidé, aby nikoho neurazili, říkali všem četníkům zkráceně: „Pane vrchní.“

Po týdnu si mne zavolal dosluhující velitel, kapitán né větší jak 160 cm. Vždy, když jsem s ním mluvil, nemohl jsem za to, ale na tváři jsem měl úsměv, protože jsem z něj cítil, že je to dobrák. Úsměv mi ale ve vteřině ztuhl, když jsem slyšel: „Mladej, už jsi se rozkoukal, tak dostaneš první případ.“ Podal mi do ruky oznámení o trestném činu a poplácal mne po rameni!

Zasalutoval jsem, otřel si krůpěje potu z čela a odpotácel jsem se ke svému stolu. Můj stejně starý kolega měl volno, a tak jsem se do čtení pustil sám. Bohužel jsem se nedíval kolem a nevnímal šklebící se tváře ostatních kolegů. Oznámení se týkalo nezákonného jednání Jany N. bytem ... pro prostituci!

Ač jsem byl v té době již ženatý, a dokonce jsem měl doma už i miminko, přesto jsem se červenal jako šudák před prvním polibkem. Fantazie samozřejmě začala pracovat naplno, a tak když jsem oznámení již znal slovo od slova, obrátil jsem se na nadporučíka. No a jediné, co jsem se dozvěděl, bylo varování,

abych si dal velký pozor na to, aby mne dotyčná nechtěla uplatit svým tělem!

Byl rok 1972 a fotografie ženských aktů již před třemi roky zmizely z novinových stánků a kdo chtěl ze zpěváků vystoupit v televizi, musel jako muž k holiči a dámy si oblékly sukně až na zem. Tak začala být i televize prudérní a já v této době mám vyslyšet prostitutku?

Několik nocí se mi zdálo o těch nejkrásnějších ženách, které jsem kdy viděl, jak rozevírají kabát, pod nímž mají jen erotické prádlo a prosí mne, abych je nezavíral do vězení. Za to jsou ochotné splnit každé mé přání apod.

Manželce se ranní milování, i když krátké (jel mi vlak), velmi líbilo a nikdy ji nenapadlo, že příčinou by mohly být mé erotické sny o prvním případu. Všichni mi radili, abych dělal výslechy v době odpolední služby, kdy bude na stanici klid a nikdo nás nebude rušit a nebude poslouchat.

Byl jsem už tak daleko v zajetí svých snů a představ, že jsem tuto radu nedokázal ani rozumně posoudit. Ale termín předvolání se blížil, já jsem vše zkontroloval a čekal na příchod podezřelého. V tu dobu mne napadlo, že jsem snad měl zavolat svědky či i její klienty, kteří byli v oznámení jmenováni, a divil jsem se, že mne na to nikdo ze zkušených kolegů neupozornil.

Ale už zvonil zvonek u dveří a já šel otevřít. Ve dveřích stála tak sedmdesátiletá suchá stařenka, která si ani nevšimla mých otevřených úst a hrnula se dovnitř. Sedla si ke kamnům na připravenou židli a vyndala si z kabelky občanku. Než jsem si stačil sednout k psacímu stroji a naťukat její iniciály začala sama. „Já vím, pane vrchní, proč tu jsem, ale když ten důchod je tak malý, a když vše poplatím, tak mi na to pivo a cigarety už peníze nestačí!“

Pomalu se mi krev začala vracet do hlavy a i plíce už fungovaly normálně, ale babka mlela jako kafemlejek: „Pane vrchní, víc jak jedno pivo a dvě cigára za číslo neberu, já za to nemůžu, že jsou chlapi pořád tak nadřazený!“

V tu chvíli jsem si vzpomněl na varování nadporučíka, abych se nenechal podplatit, že všude chybělo datum narození vyšetřované, a náhle mi vše došlo!

Pomalu jsem se zvedl, tiše přistoupil ke dveřím do kanceláře velitele, zmáčkl kliku a rychle dveře otevřel. No samozřejmě, všichni tam poslouchali a málem upadli na zem. Zase jsem dveře zavřel, rychle napsal pár vět a vysloužilé prostitutce pohrozil a nechal ji odejít.

Pak jsem šel do vedlejší kanceláře a tam mne přivítala bouře smíchu! No, a až nyní mne nadporučík teprve pasoval na „četníka službu konajícího!“ Skočil jsem pro chlebíčky a lahev šampusu, až potom jsem se dozvěděl, že oznámení nemá ani číslo jednací a i kdyby mělo, nemohl bych ji podle současných zákonů odstíhat, protože má řádný zdroj příjmů, starobní důchod a prostituce přeci u nás v socialistické společnosti neexistuje!

Tak to byl první případ se sexuálním podtextem, který jsem neukončil návrhem na podání obžaloby na prokuraturu, ale na který jsem nikdy nezapomněl! Jen mé sny o krásných a prosících dívkách o mou pomoc se z mého podvědomí nějak vytratily.

2/ PŘEDNÁŠKA VE ŠKOLE

Uplynul rok a vše se na oddělení změnilo. Ti milí, příjemní a inteligentní kolegové odešli do důchodu, školy, civilu a nastoupila nová garnitura těch, co prošli u stranických pohovorů. Každý den jsem cítil, jak se IQ na našem oddělení prudce snížilo, ale o to více přibýlo nesmyslných úkolů, abychom my mladí, a já především, rychleji pochopili, kdo tu velí!

Velitelova „genialita“ se projevil třeba tím, že vymyslel službu od ranních čtyř hodin do poledne. Když jsme se ho ptali na důvod, s úsměvem nám vysvětlil, že bude dobré, když nás dělníci spěchající před šestou do továren uvidí na pěší hlídce. Jiný účel to nemělo. Ubezpečuji všechny, že bezúčelné vstávání ve 03.30 hod a cesta do služby s následnou nesmyslnou hlídkou nás deptala spíš psychicky jak fyzicky. Já jsem měl jediné štěstí, že jsem mohl na cestu do práce použít své osobní auto. V té době se na něj čekalo dva roky.

Když jsem šel do policejní školy, složila moje maminka v prodejně aut čtyřicet tisíc a po dvou letech, když na nás přišla řada, jsme doplatili do padesáti šesti tisíc a mohli si jít pro auto Škoda 100 S. Pokud bych byl odkázán na vlak, musel bych na služebně spát. Před čtvrtou nic nejelo.

V té době jsem dostal úkol uskutečnit v devátých třídách na školách v našem obvodu sérii přednášek k dopravní bezpečnosti. Byl jsem vyděšený, když jsem si představil, jak stojím skoro hodinu před plnou třídou patnáctiletých kluků a holek, které to, co budu povídat, nebude vůbec zajímat.